

Arrest

nr. 241 347 van 23 september 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. KIRSZENWORCEL, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers worden op 5 april 2019 in bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarbij hun verblijf werd toegestaan tot 20 mei 2019. Op 5 april 2019 dienen verzoekers een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van hun minderjarige Spaanse dochter D. L. R. A. J.

1.2. Op 4 oktober 2019 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.

1.3. Op 11 oktober 2019 dienen verzoekers een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van hun minderjarige Spaanse dochter D. L. R. A. J. Op 30 maart 2020 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 20.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.10.2019 werd ingediend door:

Naam: R. D. S. E S. (...)

Voorna(a)m(en): J. (...)

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Goiania

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene diende een aanvraag in als ouder van haar minderjarige dochter, D. L. R. A. J. (RR (0) (...)), van Spaanse nationaliteit.

Artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voorzover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

In artikel 40bis, 4, laatste lid staat: Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat. '

Betrokkene toont niet afdoende aan dat de Spaanse referentiepersoon ten hare laste is en dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van haar kind, burger van de Unie, te voorzien. Opdat noch zij, noch de Spaanse referentiepersoon ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Als bewijs dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, werden volgende documenten voorgelegd:

- Déclaration du gerant ou de l'administrateur de la société dd. 9.05.2019 ; Volledig uittreksel van de gegevens van een geregistreerde entiteit rechtspersoon dd. 25.06.2019, allen op naam van Batista de Queiroz Emerson (E.D Art Construct)

- Attestation de carrière 'Liantis' dd. 9.10.2019 op naam van betrokkene, waaruit blijkt dat zij tot 30.09.2019 in regel was met het betalen van haar sociale lasten

- Loonfiches E.D ART CONSTRUCT SPRLU mei 2019 - September 2019 met bijhorende rekeninguittreksels (augustus - oktober 2019)

- Attestation d'affiliation dd. 7.06.2019 Liantis

- Attestation d'assurabilité Partena dd. 8.10.2019
- Procès verbal de l'assemblée générale extraordinaire de 9.05.2019
- Lijst rekeninguittreksels waaruit de inkomsten van betrokkene moet blijken (E.D Art Construct augustus-september 2019)

Echter, gezien de voorgelegde loonfiches werden opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen vanwege de referentiepersoon zelf, worden deze stukken beschouwd als verklaringen op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen de voorgelegde documenten niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Ook de documenten met betrekking tot de aandelen van de firma kan geen rekening gehouden worden aangezien deze niet bijdragen tot de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon.

Tevens is het onduidelijk hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon zijn. Aangezien bij het maandelijks uitbetaalde bedrag nog geen rekening werd gehouden met bepaalde inhoudingen (sociale lasten, belastingen, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, blijkt op basis van het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende aangetoond of de vermeldde sommen een daadwerkelijk netto inkomen betreft, en kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Voor zover eveneens de affectieve band van betrokkene met het Spaanse kind in overweging zou moeten worden genomen, als een figuurlijke manier om een kind 'ten laste' te hebben, dient te worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat mevrouw een affectieve band heeft met het kind. Echter, het hebben van een affectieve band volstaat niet om verblijfsrecht te kunnen aan ontlenen.

Bijgevolg heeft betrokkene niet aannemelijk gemaakt haar kind daadwerkelijk ten laste te hebben zoals voorzien in art. 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Tweede bestreden beslissing:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.10.2019 werd ingediend door:

Naam: D. L. (...)
 Voorna(a)m(en): J. A. (...)
 Nationaliteit: Brazilië
 Geboortedatum: (...)
 Geboorteplaats: Goiania
 Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
 Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

- ☐ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag in als ouder van zijn minderjarige dochter, D. L. R. A. J. (RR (0) (...)), van Spaanse nationaliteit.

Artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voorzover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

In artikel 40bis, 4, laatste lid staat: Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat. '

Betrokkene toont niet afdoende aan dat de Spaanse referentiepersoon ten hare laste is en dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar eigen behoeften en die van haar kind, burger van de Unie, te voorzien. Opdat noch zij, noch de Spaanse referentiepersoon ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Als bewijs dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, werden volgende documenten voorgelegd:

- Déclaration du gerant ou de l'administrateur de la société dd. 9.05.2019 ; Volledig uittreksel van de gegevens van een geregistreerde entiteit rechtspersoon dd. 25.06.2019, allen op naam van Batista de Queiroz Emerson (E.D Art Construct)*
- Attestation de carrière 'Liantis' dd. 9.10.2019 op naam van betrokkene, waaruit blijkt dat hij tot 30.09.2019 in regel was met het betalen van zijn sociale lasten*
- Loonfiches E.D ART CONSTRUCT SPRLU mei 2019 - September 2019 met bijhorende rekeninguittreksels (augustus - oktober 2019)*
- Attestation d'affiliation dd. 7.06.2019 Liantis*
- Attestation d'assurabilité Partena dd. 9.10.2019*
- Procès verbal de l'assemblée générale extraordinaire de 9.05.2019*
- Lijst rekeninguittreksels waaruit de inkomsten van betrokkene moet blijken (E.D Art Construct) augustus - september 2019*

Echter, gezien de voorgelegde loonfiches werden opgesteld op basis van eenvoudige verklaringen vanwege de referentiepersoon zelf, worden deze stukken beschouwd als verklaringen op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen de voorgelegde documenten niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Ook de documenten met betrekking tot de aandelen van de firma kan geen rekening gehouden worden aangezien deze niet bijdragen tot de maandelijkse inkomsten van de referentiepersoon.

Tevens is het onduidelijk hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten van de referentiepersoon zijn. Aangezien bij het maandelijks uitbetaalde bedrag nog geen rekening werd gehouden met bepaalde inhoudingen (sociale lasten, belastingen, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, blijkt op basis van het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende aangetoond of de vermelde sommen een daadwerkelijk netto inkomen betreft, en kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Voorzover eveneens de affectieve band van betrokkene met het Spaanse kind in overweging zou moeten worden genomen, als een figuurlijke manier om een kind 'ten laste' te hebben, dient te worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat mijnheer een affectieve band heeft met het kind. Echter, het hebben van een affectieve band volstaat niet om verblijfsrecht te kunnen aan ontlenen.

Bijgevolg heeft betrokkene niet aannemelijk gemaakt zijn kind daadwerkelijk ten laste te hebben zoals voorzien in art. 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren twee middelen aan die omwille van hun verknochtheid samen worden behandeld. De middelen luiden als volgt:

“3. Aangaande de gegrondheid van het beroep: Verzoekers menen volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de (bijna identieke) bestreden beslissingen:

3.1. Eerste middel : Schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens, van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidbeginsel.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekers, in toepassing van artikel 40 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekers mede te delen hun aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2', voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt. In artikel 40bis, 4, laatste lid staat: Het in § 2, eerste lid, 5', bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.'

Als bewijs legden verzoekers loonbrieven, bankuitreksels, bewijs ziekteverzekering, o.a voor van de moeder en van de vader van het kind.

Verwerende partij baseert zich op het feit dat verzoekers niet voldoen aan het criterium van voldoende bestaansmiddelen beschikt om in haar/zijn eigen behoeften en die van haar/zijn kind te voorzien.

De verzoekers legden bewijzen voor van hun bestaansmiddelen sinds mei 2019 (loonfiches en rekeninguitreksels inbegrepen). Tevens beschikt mevrouw R. D. S. (...) een arbeidscontract van onbepaalde duur.

In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat de documenten die verzoekers hebben neergelegd NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht maar dat de gemachtigde oordeelde dat deze geen bewijs waren van voldoende bestaansmiddelen. Er werd zeker geen rekening gehouden met hun aard en regelmaat ! (elke maand sinds mei 2019).

Het stelt enkel dat de documenten niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Ondanks bewijzen van inkomsten, bankuitreksels en loonfiches (ze zijn zelfstandigen sinds mei 2019) werden hun aanvragen voor de twee keer geweigerd.

Op 14 april stuurde de raadsman van verzoekers, na een gesprek met verwerende partij bijkomende stukken (zie bijlage (2)) omdat blijkbaar waren er niet genoeg bewijzen van stabiele en toereikende middelen. Toen gevraagd werd welke bijkomende documenten ontbraken nog (omdat ze rekeninguitreksels, loonfiches, enz al neergelegd waren) werd haar uitgelegd dat ze moesten een netto bedrag kennen: bewijzen van betaling sociale lasten en bedrijfsvoorheffing. Wat toen doorgestuurd werd met een verduidelijking van de berekening van hun netto vergoedingen :

“Partijen verdienen :

-mevr R. (...) (1458.36 €/maand als zelfstandig+435.95 € als werknemer sinds maart 2020) en dhr D. L. (...) (2.330,89€).
-Per kwartaal betalen ze : 737,71 aan Liantis (sociale lasten)-zie bijlage dec 2019
-Zoals u kunt vaststellen (loonfiche van dhr D. L. (...)+mevr R. (...)) is de bedrijfsvoorheffing als afgetrokken van hun netto loon."

De volgende bijkomende stukken werden meegedeeld (zie bijlage 2) :

Liantis : bewijs betaling sociale lasten

rekening uitreksels sinds juli 2019 met netto loon (wat ze al hadden)

-578670262-loonfiche mevr R. (...) voor maart 2020

-10-2019 loonfiche dhr D. L. (...)+mevr R. (...) met aftrek van bedrijfsvoorheffing (wat al in hun bezit was bij de nieuwe aanvraag)

Op 20/04, kreeg de raadsman het volgende antwoord :

"Geachte, Na overleg zijn we van mening om de genomen beslissing niet te herzien."

Maar dit dossier was volledig vanaf het begin-de bestaansmiddelen, ziekte verzekering, bewijs betaling bedrijfsvoorheffing enz werden allemaal neergelegd. Als ouder van een Europees kind, moeten ze enkel voldoende bestaansmiddelen hebben om te voorzien in hun eigen behoeften en in die van het kind. Dit is enkel om te voorkomen dat ze in België ten laste zou vallen van de sociale bijstand. Wat zeker niet het geval is omdat de ouders meer dan 4000€/maand samen verdienen en in een comfortabel wijk in Overijse wonen.

Op de eerste negatieve beslissing (zie bijlage 3) dd 04/10/2019 wordt al verweten aan verzoekers dat : "Als bewijs dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken werd er een volledig uittreksel van de kruispuntbank der ondernemingen voorgelegd op naam van ED Art Construct SPRL dd 25.06.2019 en een verklaring door de zaakvoerder dat betrokkene meewerkend vennoot is (alsook zijn echtgenote), evenals een PV van een vergadering van de firma waarin dit is beslist dd.9.05.2019. Verder werd ook een loonfiche van de maand mei met een bruto-bedrag van 2500 euro voorgelegd, alsook een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen dd. 7.06.2019. Op basis van de voorgelegde documenten werd aannemelijk gemaakt dat betrokkene een zelfstandige activiteit uitoefent, echter op basis van de voorgelegde documenten kan er niet berekend worden welke bestaansmiddelen betrokkene hieruit ter beschikking heeft. De loonfiches moeten beschouwd worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten gezien er geen enkel objectief verifieerbaar bewijsstuk werd toegevoegd dat deze vergoeding als meewerkend vennoot bevestigt. Voor zover de bruto verloning wel degelijk met de werkelijkheid zou overeenstemmen, quod non, dient opgemerkt te worden dat wij geen zicht hebben op de bedrijfsvoorheffing en de bijdrage voor de sociale zekerheid die nog van het brutobedrag afgaat. De toetsing van art. 40ter betreffende de bestaansmiddelenvereiste kan bij gebrek aan voldoende informatie niet worden uitgevoerd."

Bedrijfsvoorheffing was al vermeld op de loonfiches sinds september 2019 en sociale lasten worden betaald per kwartaal +/- 700 € (zie stukken mail -bijlage 2). Verzoekers hebben bovendien bewijzen van ziekteverzekering neergelegd.

DVZ moet bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening houden met de persoonlijke situatie, waaronder de aard en regelmatigheid van de inkomsten. Het Unierecht verbiedt dat België een bepaald bedrag zou vaststellen dat "voldoende" is, omdat dit altijd geval per geval beoordeeld moet worden. Het bedrag mag in geen geval hoger liggen dan de leefloon tarieven.

Trouwens, op het formulier meegedeeld door DVZ aan het gemeente bestuur met een lijst van documenten om een gezinshereniging (bijlage 4) aan te vragen wordt vermeld : voldoende bestaansmiddelen – richtnorm: 01.01.2014: 817,36 euro + 272,46 euro per persoon ten laste.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Voor de rechtszekerheid moeten verzoekers weten welke documenten een zelfstandig moet neerleggen om te bewijzen dat hij over **VOLDOENDE EN REGELMATIGE BESTAANSMIDDELEN** beschikken (zie bijlage 4)?

Louter ten overvloede dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing naar **NETTO INKOMSTEN** verwijst en niet naar “**VOLDOENDE EN REGELMATIGE BESTAANSMID.**”

Het blijkt niet dat alle door verzoekers opgeworpen elementen verder onderzocht werden en niet weerhouden konden worden in hun voordeel.

Minstens had de verwerende partij aan verzoekers de kans dienen te bieden om nadere bewijzen voor te brengen indien zij dit noodzakelijk achtte. (zie tweede middel). Thans is verwerende partij echter zonder meer overgegaan tot het weigeren van hun tweede aanvraag zonder verzoekers de kans te geven zich te verdedigen en/of nadere gegevens voor te leggen. Dit druist in tegen elke redelijkheid en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Evenwel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins dat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing de door verzoekers bijgebrachte stukken betreffende de bestaansmiddelen (bedrijfsvoorheffing, bank uitreksels met netto bedrag) niet in overweging heeft genomen. De bestreden beslissing is dus niet afdoende gemotiveerd daar de motieven niet toelaten na te gaan of verwerende partij met alle gegevens rekening heeft gehouden voor wat de door haar aangewende afwijzingsgrond betreft.

Louter ten overvloede dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing is niet getekend, door de bevoegde autoriteit. Het beginsel van behoorlijk bestuur wordt ook geschonden, de beslissing is genomen door een administratief assistent (mevr E. B. (...)) en niet een door een attaché. De verzoekende partijen menen ook dat de verwerende partij minstens haar zorgvuldigheidsplicht schendt om de correcte handtekening van de bevoegde ambtenaar aan te brengen op zijn beslissing.

Verzoekster verwijst dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht. Tevens verwijst verzoekster aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen en, zonder hierbij rekening te houden met zijn specifieke situatie. Meer in het bijzonder wijst verzoekster naar:

- Verzoekers verdienen meer dan 4000€/maand samen en leven in een comfortabel wijk in Overijse wonen. Ze werken sinds hun aankomst in België.
- Er wordt hier naar netto inkomsten verwezen, de wet spreekt over voldoende bestaansmiddelen hebben om te voorzien in hun eigen behoeften en in die van het kind. Enkel om te voorkomen dat ze in België ten laste zou vallen van de sociale bijstand.!
- Er is geen behoefteanalyse overeenkomstig art.42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 !
- Bovendien de verwijzing op de bestreden beslissingen naar affectieve band is verrassend: er is sprake van gezin - er zijn al talloze woonstcontroles geweest (zelfs de wijkagent was ook verrast om zo vaak te moeten langskomen)- Waarom die verwijzing naar affectieve band als het over een baby van 1 jaar gaat die sinds haar geboorte met de ouders en broers woont. Vanaf begin (zie bijlage 3) wordt de affectieve band niet betwist :, “dient te worden opgemerkt dat de affectieve band tussen de vader en het kind niet wordt betwist, maar dat dit onvoldoende is om het verblijfsrecht toe te kennen.”

In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat het dossier van verzoeker NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht.

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd dient deze vernietigd te worden.

M.a.w., is verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen

Verweerder gaat hierbij echter voorbij aan de ‘vrije bewijslast’ van verzoekster en het gegeven dat niemand kan gehouden zijn tot het onmogelijke.

Op deze wijze kwam verweerder onredelijk, minstens onzorgvuldig tot zijn weigeringsbeslissing.

Verzoekers kunnen zich niet vinden in het oordeel van verweerder dat zij niet de nodige bewijzen gebracht hebben.

Dat de gemachtigde van de Staatssecretarisvoorn Migratie en Asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen en hun nietigverklaring verantwoorden.

3.2. Tweede middel : Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de HOORPLICHT en van het recht op een eerlijk proces.

Verzoekers verwijzen naar een schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Zij betogen dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure en het daarom noodzakelijk is dat de dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie. Het beginsel van behoorlijk bestuur is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte.

Verzoekers specificeren dat de bestreden beslissing een beslissing met individuele draagwijdte betreft en dat de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is bij het nemen van dergelijke beslissingen. Het is noodzakelijk dat de verwerende partijen met kennis van zaken een beslissing treffen waarin het gehoor van verzoekers past. Ze verwijzen naar de taallose bewijzen die niet geanalyseerd werden en door een standaardantwoord kreeg

Elke partij in het geding moet de kans krijgen om alles wat zij nuttig acht te kunnen zeggen aan de rechter. Men mag van de rechter verwachten dat zij behoorlijk luistert, en met de argumenten rekening houdt bij zijn beslissing.

Als verzoekers de kans hadden gehad om hun stukken bundel (zie bijlage 2) neer te leggen -zouden ze hiertoe vooraf uitgenodigd zijn- deze stukken op het eerste verzoek hadden ter kennis gebracht. - elementen dat doorslaggevend zijn in de weigering hun toekwam de mogelijkheid beslissingen wordt het bewezen dat de verwerende partij als zorgvuldige overheid toekwam hun de mogelijkheid te bieden om verdere duiding te geven en hun hierover dus te horen, minstens schriftelijk uit te nodigen om voor het nemen van de bestreden beslissingen hun meer inlichtingen te verschaffen i.v.m. hun inkomsten. Aangezien het niet vaststaat dat verzoekers voorafgaand de af te nemen beslissingen in mogelijkheid werd gesteld haar standpunt uiteen te zetten specifiek m.b.t. hun loonfiches Een schending van de hoorplicht in het licht van de zorgvuldigheidbeginsel wordt dus aannemelijk gemaakt."

2.2. In zoverre verzoekers een schending aanvoeren van de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat verzoekers nalaten te preciseren welk algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden achten, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen bevatten duidelijk de determinerende motieven op basis waarvan deze zijn genomen. In de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel

40bis, §2, 5° en artikel 40bis §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet die vereisen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, het bedoelde familielid het bewijs moet leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er in de bestreden beslissingen gemotiveerd dat verzoekers niet afdoende hebben aangetoond dat de Spaanse referentiepersoon ten laste is van hun en dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken om in hun eigen behoeften en die van hun kind, burger van de Unie, te voorzien. Opdat noch zij, noch de Spaanse referentiepersoon ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissingen op afdoende manier geduid, zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikken. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd

“de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Artikel 40bis §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Uit de samenlezing van de artikelen 40bis, §2, 5° en 40bis, §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de aanvrager is die het bewijs moet leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zowel in zijn eigen behoeften als in die van de referentiepersoon te voorzien.

Verzoekers dienden dus aan te tonen dat zijzelf over afdoende persoonlijke bestaansmiddelen beschikten teneinde hun kind (de referentiepersoon) ten laste te nemen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde heeft vastgesteld, op basis van de voorgelegde documenten, dat het onduidelijk is hoeveel de uiteindelijke netto-inkomsten van verzoekers bedragen. Verzoekers zouden sinds mei 2019 werkend vennoot zijn bij de firma E.D ART CONSTRUCT. Er worden onder meer loonfiches van mei 2019 tot september 2019 voorgelegd.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat verzoekers niet betwisten dat de loonfiches loutere verklaringen op eer zijn waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De gemachtigde oordeelt niet op kennelijk onredelijke wijze dat bij de documenten die verzoekers voorleggen en waaruit hun inkomsten moeten blijken, geen rekening is gehouden met bepaalde inhoudingen, zoals de sociale lasten en belastingen. Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat zij ook een

arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft afgesloten waarmee zij een maandelijks inkomen van 435,95 EUR zou verdienen, moet opgemerkt dat deze arbeidsovereenkomst niet gevoegd werd bij de aanvraag. Verzoekers betwisten ook niet de vaststelling dat er geen informatie werd gegeven over sociale en fiscale lasten, nu zij pas in het verzoekschrift aangeven dat zij per kwartaal 737,71 EUR aan sociale bijdragen zouden betalen. Deze informatie was niet meegedeeld voorafgaand aan de bestreden beslissingen. Met betrekking tot de belastingschuld wordt er geen enkele duiding gegeven. Op 14 april 2020 werden door de raadsman van de verzoekende partijen bijkomende documenten voorgelegd waaruit zou blijken wat het effectief nettoloon zou zijn. Er kan alleen maar vastgesteld worden dat deze informatie pas is meegedeeld na de bestreden beslissingen, zodat deze informatie ook niet in rekening kon gebracht worden op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen. Uiteraard is het wel degelijk nodig om het netto-inkomen te kunnen inschatten, omdat dit het inkomen is waarover kan beschikt worden.

Aangezien op basis van het geheel van de beschikbare gegevens niet duidelijk is of de vermelde bedragen daadwerkelijk het netto-inkomen zijn van de referentiepersoon is het niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat niet kan beoordeeld worden of er sprake is van voldoende bestaansmiddelen.

In zoverre verzoekers zich beroepen op een schending van de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat dit beginsel inhoudt dat het bestuur, bij afwezigheid van een formele regeling ter zake, niemand een voordeel kan weigeren dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden, noch hem dergelijk voordeel kan ontnemen noch hem een sanctie met een voldoende ernstig karakter kan opleggen zonder dat de betrokkene vooraf de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bij de aanvraag van een voordeel is in beginsel aan deze voorwaarde voldaan doordat de aanvrager in zijn aanvraag alle nuttige elementen kan laten gelden (RvS 6 oktober 2015, nr. 232.460).

Verzoekers hebben ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van de aanvraag nuttig voor hun belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoen. Verzoekers hebben aldus hun standpunt op nuttige wijze naar voor kunnen brengen. De verzoekers wisten dat zij bewijzen dienden voor te leggen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen alsnog dienden te worden uitgenodigd om bijkomende stukken betreffende de inkomsten voor te leggen. Er blijkt niet dat het bestuur verzoekers alsnog diende uit te nodigen om hun eigen onzorgvuldig handelen bij het verzamelen van de bewijsstukken recht te zetten. Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan niet worden aangenomen. De verzoekers hebben daarenboven steeds de mogelijkheid om een nieuwe aanvraag in te dienen, die met volledige stukken is onderbouwd.

Tot slot, betwisten verzoekers de bevoegdheid van de beslissingnemer. Er moet worden verwezen naar de aanstellingsbeslissing van 21 juni 2019, die zich in het administratief dossier bevindt waaruit blijkt dat E. B. bevoegd werd om beslissingen zoals de bestreden beslissingen te nemen. Tevens bevinden zich in het administratief dossier bestreden beslissingen voorzien van de handtekening van deze bevoegde ambtenaar.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van een correcte feitenvinding, rekening heeft gehouden met alle relevante feiten en haar beslissing aldus op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

De Raad wijst erop dat een schending van het redelijkheidsbeginsel slechts kan worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is.

De door verzoekers aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

De twee middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC